

València, cap recuperat

Una de les evidències més descarnades de la realitat valenciana dels darrers segles ha estat la provincianització de la capital del país. La ciutat que va enlluernar el Mediterrani en el segle XV i que, de fet, es va convertir en la capital de la Corona d'Aragó i un dels focus literaris i culturals més importants del món havia entrat en una decadència creixent –sovint fins i tot resignada!– que l'havia portat a una mediocritat sense fons. Ni cap ni casal. Durant la República el nacionalisme polític valencià va intentar capgirar la tendència, però la realitat era obstinada. La divisió provincial i les inèrcies administratives i socials que se'n derivaren van fragmentar el país en tres entitats postisses i insubstancials. Tot això semblava que podia alterar-se en aquells moments però la Guerra Civil i la postguerra van fer avortar l'intent i van portar de nou la capital a la resignació mediocre.

El valencianisme polític que va començar a brotar amb força des del revulsiu de l'aportació intel·lectual de Joan Fuster era ben conscient del paper angular de València com a capital d'un país recuperat. Però ni tan sols l'autonomia, tot i que va mitigar en part alguns dels efectes de segles de subordinació, va provocar la reacció necessària. Els nacionalistes valencians no volien copiar el model de centralisme espanyol, inspirat en el francès, però eren conscients de la importància d'articular una ciutat que assumira la capitalitat que li correspon. Una capital que poguera estructurar un país fragmentat i invertebrat. L'hegemonia del Partit Popular durant quasi un quart de segle va frustrar la reivindicació. Els símbols i els referents de l'autonomia –des de la bandera del país fins a les “senyes” que tant ha reivindicat el PP– eren marcats des de la capital, però només han servit per folkloritzar i aigualir la reivindicació d'un país conscient de ser-ho.

Per això els resultats de Compromís a València són tan esperançadors. Per primera vegada en la història sembla que la capital es reivindica com a eix i motor de la recuperació nacional i del model d'un país més just i més lliure. València ja no és el motor de l'anticatalanisme, ni l'espill de la subordinació resignada. Ara sembla una ciutat viva que “camina decididament”, en paraules sempre ben trobades de Vicent Andrés Estellés, i que sembla haver assumit amb alegria la funció que li ha de correspondre en el nou país necessari. Joan Ribó serà, amb tota seguretat, el nou alcalde de la capital. Té una responsabilitat enorme. I un suport eficaç: la dels milers valencians que en els darrers anys i amb un treball silencios però persistent i eficaç han fet possible el miracle.

70 LLIBRE-ENTREVISTA A SISA
Confessions d'un cantautor galàctic

La Galeria

73 LITERATURA
Entrevista a Raquel Ricart

74 LITERATURA
Dos inèdits de Joan Fuster
Ramon Pla i Arxé

75 MÓN EDITORIAL

76 MÚSICA
La gran dama valenciana de la Mediterrània
Xavier Aliaga

77 CINEMA
Ni fred ni calor, un Cannes tebi
Àlex Gorina

78 TEATRE
L'obscè i el macabre de la guerra
Francesc Foguet i Boreu

79 ART
Apoteosi del pòtol dandi
Ricard Mas Peinado

80 TELEVISIÓ
Final
Toni de la Torre

81 GASTRONOMIA
Què ens queda després dels grans xefs?

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València)
Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido i Zaida Torregrosa (Barcelona). Tel.: 932 384 262.
Nous projectes: Zaida Torregrosa
Subscripcions: Maria Josep Cánovas
Administració: Pilar Martí i Quica Sena
Fotomecànica i impressió: Rotimpres Aiguaviva (Gironès).
Dipòsit legal: V-853-1984

Amb el suport:

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.